

DUCHOVNÍ POUČENÍ A ÚTĚCHA

„Kdo však prorokuje, mluví k lidem pro jejich duchovní poučení a útěchu“
(1 Korinským 14, 3)

Prostá katecheze čerpající ze zkušenosti Pravoslavné církve

ČTVRTLETNÍK ŽENSKÉHO PRAVOSLAVNÉHO MONASTÝRU SVATÝCH ANDĚLŮ
AFIDNAI ATTIKA ŘECKO

Ročník 1, č. 4 • červen – srpen 2014

✠ OBSAH ✠

● **Text 1:** „Nechť je bezmezná milosrdenství neustále s vámi“

*Přesvatá Bohorodička:
učitelka pravoslavné
askeze*

● **Text 2:** Svatost každodenního života ve světě

*Překonávání sebelásky:
Obětavá láska*

● **Text 3:** Svatý Jan Zlatoústý k otázce darování almužny

*Ochranná síla
pokladničky pro chudé*

● **Text 4:** Nedostatek trpělivosti a naděje

„Vezmi si mne Bože!“

● **Text 5:** Síla víry, sv. Tajiny Církve a modlitba

*Démonická podstata
patologické lásky*

● **Text 6:** Dvě vdané ženy žijících ve světě překonaly v ctnostech svatého Makaria Velikého

*Bůh uděluje Svěho Ducha
a slitování těm, kdo mají
dobrou vůli*

● **Text 7:** Význam a užitek – symbolismus a život

Čisté svíce

**Přesvatá Bohorodička:
učitelka pravoslavné askeze***

*„Nechť je bezmezná milosrdenství
neustále s vámi“*

Pojďme požehnaní křesťané!

Pojďme s vírou a zbožností přijmout prorocké pozvání: „Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu.“¹

Pojďte vystoupat na „lesy oplývající a stín poskytující horu“² – Bohorodičku, cestou praxe, to je cestou pravoslavné askeze.

A pakliže jest naše askeze opravdová, bude nám dáno spatřit a velebit *nové a mimořádné divy* přesvaté Bohorodičky.

V přecistě Panně se totiž udály věci nevídané a bezpříkladné. **Vše, co se pojí** s Marií, Rodičkou Boha, „**je totiž mimořádné**“³: neporušeně nesla Spasitele ve svém lůně, stala se matkou, aniž by poznala muže, půjčila tělo Tvůrci, který nepotřebuje ničeho, stala se nádobou, nesoucí Toho, který nemůže být obklopen a místem Toho, který je neohraničitelným a neomezeným Slovem; a konečně, její neposkvrněné tělo bylo zachováno neporušené, vyzvednuto, převzato, přeneseno a oslaveno jejím Synem a Bohem!

Skutečně všechny události spojené s přečistou Matkou Boží, jsou v pravdě *nové a mimořádné zázraky*, které vzbuzují úžas, ohromení a theoria (duchovní nahlížení).

Zvláště po Nanebevstoupení jejího Syna, naše Paní, *Bohorodice* pokračovala v **askezi**, která byla také novým a mimořádným di-
vem ve spojení s **láskou**.

Matka Boží, „kterou Bůh obdařil mnohými dary, byla sama příkladně horlivá v zápase pústu, modlitby, prostracích a v každé myslitelné askezi“ a „v neustálé modlitbě a pilné starosti o celý svět.“⁴

Tímto způsobem nám svým příkladem Nepožehnanější Bohorodička předala vzor a stala se neomylnou učitelkou opravdové **pravoslavné askeze**.

V chápání Pravoslavné církve není *askeze* cílem sám o sobě, ani sám o sobě nemá žádnou hodnotu. *Askeze* je cestou, kterou je naše sebeláska postupně přivedena pod kontrolu až je nakonec úplně zničena, čímž se člověk stává schopným milovat bližní; *askeze* je heroickým vyjitím ze zajetí a hranic našeho já a nabídnutím obětující se lásky pro druhé.

Vidíme tak, že *Bohorodička* jsa si dobře vědoma nadpřirozených darů, které jí Bůh udělil, pokračovala ve **vděčné askezi** po zbytek svého života. A tak je nám *askeze* ukázána jako božský dar, který my následně darujeme našim bližním a celému světu. Toto vysvětluje také onu hlubokou pravdu, že ačkoliv je pravoslavná *askeze* křížem, nakonec člověku přináší nicméně život, radost a svobodu.

Pokud je naše *askeze* ryzí, musí být vedena **milosrdenstvím** a soucitem. Jakékoliv skutky *askeze*, které nejsou doprovázeny milosrdenstvím, to znamená postojem plným milosrdenstvím a soucitu, jsou zcela marné, ne-li spíše nebezpečné, neboť mohou být zneužity démony.

Svatí jsou naprosto jednomyslní a absolut-

ní v názoru na tento zásadní rozměr života v Kristu: „Budte natolik plni milosrdenství, až v sobě ucítíte soucit a lásku, kterou má Bůh se světem.“⁵

Nikdy nezapomeňme, že *askeze*, jakožto neustálá bitva proti sebelásce, egocentrismu a sebeobdivu s pomocí **milosti** Boží zprošťuje a osvobozuje naši mysl z tyranie vášni a vede ji k znovu-objevení její ztracené krásy, k osvětlení a k zbožštění.

V tomto nadpřirozeném stavu zavládne v našich srdcích **Světlo**: „neboť *mysl* je vnořena v Tvé světlo/ je ozařována a stává se světlem/ podobné Tvé Slávě.“⁶ A taktéž v nás zavládne milosrdenství: „Srdce hoří láskou pro celé stvoření, pro lidi, pro ptáky, zvířata, démony a pro každé jsoucno.“⁷

Ó všemi opěvovaná Matko, nechť jsou láska a **milosrdenství**, bez přestání vylévány na naše nehodné životy milostí Krista Spasitele nacházející se *na kříži askeze*.

Nechť nikdy nepřestanou býti vylévány, neboť Ty jsi „pokladnice a strážce všech pokladů a darů nebeského království Božího, nikoliv proto, aby jsi se z nich sama radovala, ale proto, aby si je předávala a rozdělovala celému stvoření jak tělesnému, tak i duchovnímu.“⁸

*Metropolita oropský a flijský
Kyprián (+ 2013)*

(*) **Pramen:** *Svatý Kyprián*, čís. 339 (červenec-srpen 2007), s. 57-58.

1) Iz 2,3; 2) srov. Avvakum 3,3; 3) **Sv. Ondřej Krétský**, PG, 97, 1084B, Řeč XIII, „Na svátek Zesnutí Nejsvětější Bohorodičky“; 4) **Sv. Nikodém Svatohorec**, *Zahrada milostí*, Soluň, vyd. B. Rigopolou 1979, s. 217b, pozn. (s odkazem na sv. Řehoře Palamu); 5) **Sv. Izák Syrský**, Sebrané spisy o askezi, Slovo 34, O poklonách, Athény, vyd. Ch. Spanos, s. 151; 6) **Sv. Symeon Nový Theolog**, Spisy, vol. III, Hymny o Božské lásce 39, verš 61-63, Soluň, vyd. Orthodoxos Kypseli 1990, s. 295; 7) **Sv. Izák Syrský**, cit. Dílo, Slovo 81, „O rozličných ctností...“, s. 306; 8) **Sv. Nikodém Svatohorec**, cit. Dílo, s. 217a.

Svatost každodenního života
ve světě

Překonávání sebelásky: Obětavá láska *

Každou neděli sedělo na schodech do kostela množství žebrájků.

Jedna prosila o léky, jiná seděla se svým dítětem v náručí, další byl evidentně drogově závislý.

Mladá žena právě vystupovala po schodech do kostela. „Prosím slečno, nechci peníze, jen něco k jídlu!“ žadonil nedůstojně žebrák středního věku v potrhaných hadrech.

Mladá žena se zastavila. „Vteřinku,“ otočila se, sešla po schodech dolů, zabočila za roh, kde bylo pekařství a koupila dva syrové koláče a bochník chleba. „Tady,“ řekla, když se vrátila zpět k žebrákovi: „Něco pro tebe a chleba na později.“

Drogově závislý mladík tuto scénu pozoroval a rozhodl se vyzkoušet štěstí. „Hej ty, nemáš náhodou cigaretu?“ řekl s nepřítomným výrazem v očích.

Mladá žena ukázala, že má prázdné kapsy a řekla mu: „Já nekouřím, ale tady máš a kup si něco ve stánku.“ „Tam nemůžu, chlap v kiosku mi žádný neprodá, jednou jsme se totiž poprali“, odpověděl mladík.

Mladá žena se opět otočila a seběhla k trafice, co byla ve vedlejší ulici.

Když se vrátila, stará žena, která seděla na schodech kostela ji poprosila o léky.

„Možná máš takové doma“, řekla a ukazovala jí prázdnou lahvičku. „Nepotřebuji to teď hned, nechci ti dělat komplikace, ale třeba příští neděle bys mi je mohla přinést.“

Nicméně mladá žena se na schodech otočila potřetí. Sedla do auta a zajela do lékárny, která byla, jak si všimla při cestě do kostela, asi čtyři bloky daleko.

Když se konečně dostala do kostela, měl kněz právě kázání, ve kterém káral ty, kteří chodí pozdě na sv. liturgii a neslyší tak evangelijní čtení. „A zrovna dnes bylo čtení o hodném samaritánovi“, řekl s výčitkou.

(* Vasilios Argyriades, „Nakolik můžeš“, Mikro Gerontikon Poleon [v řečtině], Athény 2013, s. 25-27.

Nová řada katechetických textů naší metropole Dodnes byla publikována tato čísla:

1) Ženy se mají modlit s pokrytou hlavou, 2) Na cestě k Pasše, 3) Dary chudým-srdce ctnosti, 4) Vzkříšení Páně...Svátek ženy, 5) „Bohorodička Neočekávaná radost“, 6) Ikona Bohorodičky „Ručitelka hříšníků“, 7) Žehnání hroznového vína při svátku Proměnění Páně.

Svatý Jan Zlatoústý k otázce darování almužny

Ochranná síla pokladničky pro chudé*

Učiňme z našeho domu kostel

Do místnosti, kde se modlíš, umísti pokladničku pro chudé a **kdykoliv se přicházíš modlit, nejdříve vlož almužnu a až potom nabídní své modlitby Bohu.**

Tak jako by sis nepřál se modlit s neumytýma rukama, stejně tak se **nemodli, aniž bys nejprve dal almužnu.** Darování almužny není totiž o nic méně důležité, než to, že máš vedle své postele Bibli. Samozřejmě, že když si položíš Bibli na noční stolek a nic víc neděláš, tak ti to nepřinese žádný užitek; ale když do svého domova umístíš pokladničku pro chudé, obdržíš zbraň proti ďáblu, dáš křídla svým modlitbám a učiníš svůj příbytek svatým místem, kde „nabízíš pokrm králi“.

Polož tuto pokladničku blízko postele kde spíš, a budou tvé sny ochráněny od satanských fantazií. Jen tam nikdy nedávej to, co jsi získal nečestně. **Není dovoleno, aby darování almužny pramenilo ze zatvrzelého a zlého srdce.**

Jestli se ptáš, kde máš na tuto bohubou činnost brát peníze, rád ti poradím.

Ti, kteří něco vyrábí – tkalci, kováři, kožešníci, prostě živnostníci, když prodají něco ze svých výrobků, **necht' darují Bohu první výdělek dne, i kdyby to bylo sebe-nepatrnější množství, necht' ho věnují Bohu.** Nežádám od vás žádné velké částky, ale necht' my, kteří vzhlížíme a směřujeme k nebi, darujeme aspoň tolik, co darovali duchovní nemluvnata Židé, kteří ještě byli plni všemožných vášní a zla.

Doporučuji, ale nenařizuji, není to zákon,

at' každý daruje **ne méně než desetinu příjmů.** Tak at' činí i ti, kteří mají pozemky a příjmy. **At'** se tímto pravidlem řídí všichni, kteří vydělávají čestně a poctivě. **Od** těch však, kteří berou úroky, od vojáků, kteří silou vydírají druhé, nebo zneužívají neštěstí jiných lidí, tak od těchto Bůh dary nepřijímá.

Jestliže si na toto pravidlo zvykne, bude nám ho naše svědomí – v případě, že na něho zapomeneme – vždy připomínat a nebude pro nás vůbec těžké, dosahovat neustále větší dokonalosti v této ctnosti. **Když** se naučíme vzdávat se peněz, vytrháme tak bezzbytku kořeny zla, které jsou v nás. **Tak** budeme žít zbytek našeho života svobodni od starostí o materiální věci a dojdeme spásy, za což se i modlím, abychom toho všichni dosáhli z milosti a lásky našeho Pána Ježíše Krista.

A touto cestou, necht' se tedy každý domov stane kostelem, ve kterém jsou tyto svaté peníze schovávány.

Kde jsou peníze pro chudé, takové místo je pro demony nepřístupné.

Peníze shromážděné pro chudé ochraňují dům lépe, než kopí a štít, lépe než zbraně a síla, lépe než množství vojáků.

(*) Sv. Jan Zlatoústý, *Almužna – srdce ctnosti*, Chrysostomikos Amvon, vol. IV, vyd. Synodia Spyridonos Ieromonachou, Nea Skiti, Svatá Hora, s. 178-179, 258.

■ Nedostatek trpělivosti a naděje

„Vezmi si mne Bože!“ *

Láska anděla ochránce a Bohorodičky k lidem

Kolik jen lidí zvolá tato slova ve zvlášť těžkých situacích! Většina si ale neuvědomuje, že chtít takovou věc je hřích, který pramení z nedostatku trpělivosti, důvěry a víry v Boží pomoc.

Následující příběh, vyprávěný s hlubokou pokorou a pohnutím jistým zbožným knězem, je toho dobrým příkladem.

* * *

»Ode dne, kdy mne vysvětili na kněze, jsem začal být pronásledovaný pomluvami (mučednictví dnešních dní). Buď tak, nebo jinak, nacházeli se v mé blízkosti mnozí, kteří mne zraňovali, pomlouvali, ubližovali a diskreditovali mne falešnými pomluvami. Opakovalo se to stále dokola. Byl jsem z toho tak sklíčený, vyčerpaný a zničený, že jsem se občas téměř zhroutil a volal k Bohu: „Vezmi si mne, Bože, Vezmi si mne!...“ A nakonec si mne vzal.«

Každý, kdo tomuto vyprávění naslouchal, se udiveně na kněze podíval. Lidé v duchu přemýšleli o tom, jak je zavrženíhodné kohokoliv z něčeho obviňovat, zvláště kněze. Kolika jen hříchy zatěžují svoji duši ti, kteří někoho pomlouvají a obzvláště když je svým jedovatým jazykem dohánějí k zoufalství. Jako by jim snad Bůh dal právo soudit svět...

Pokorný kněz pokračoval ve vyprávění: »Prodělal jsem infarkt a zastavilo se mi srdce. Stalo se to v Athénách. Byl jsem naštěstí mezi svými duchovními dětmi a ty mne okamžitě vzaly do nemocnice, kde lékaři podnikli všechny pokusy, aby mé srdce opět začalo tlouci. Vše ale marno. Nakonec řekli: „Více pro něj už nemůžeme udělat, je konec, odvezte ho do márnice.“

A nyní vám řeknu, co mne čekalo těch šest hodin, co jsem byl mrtev. Nejdříve musím říct, že jsem cítil blízkost mého anděla strážného, který mne doprovázel a chránil na cestě, která byla z počátku spíše těžká, která ale postupně vedla vzhůru k nebeskému světlu. Během cesty na mne doráželo mnoho běsů, kteří

agresivně křičeli a obviňovali mne z mnoha hříchů. Jedním z obvinění bylo například toto: „Kam ho vedeš? Vždyť byl chamtivý. Slíbil chudobu a přitom vlastnil peníze!“ Svátý anděl je ale odehnal se slovy: „To není pravda! Peníze patřily monastýru, on s nimi jen hospodařil!“ Nakonec jsme dorazili do místa, které se ukázalo být předělem mezi dvěma oblastmi. Na tom místě jsme se zastavili a já slyšel následující rozhovor mého anděla s nejsvětější Bohorodičkou - mohl jsem slyšet její sladký, ale zároveň jaksi přísný hlas. Můj anděl ji říkal: „Nejsvětější Paní, mohu uvést tohoto kněze do království Tvého Syna?“ Ona ale odpověděla: „Ne, neboť spáchal velmi vážný hřích!“ „Jaký hřích? Tento kněz byl dobrý člověk“ - začal mne bránit a já cítil jeho horké slzy, jak padaly na můj krk- „...postavil monastýr a pomohl mnoha lidem ke spáse.“ „To je pravda,“ odpověděla Bohorodička, „ale nebyl dostatečně trpělivý ve svém duchovním zápase a opakovaně řekl mému Synu: Vezmi si mne, vezmi si mne. A tak ho tedy, vezmi zpět do světa, aby mohl dokončit trpělivě svůj zápas a až potom bude moci vejít do Království mého Syna.“

Když mne vedl anděl zpátky, viděl jsem Ráj i Peklo. Co se píše ve svatých knihách je pravda. Viděl jsem to vše na vlastní oči! Když jsme dorazili do nemocnice, vrátil jsem se s velkou nechutí do mého studeného, mrtvého těla. Trvalo mi osm hodin, než se mi podařilo pohnout aspoň jedním prstem! Pohybů více si všimla jako první moje sestra a hned vzbouřila nemocnici s tím, že jsem vstal z mrtvých. Postupně jsem se nakonec zotavil a od té doby si dávám pozor, abych byl maximálně ve všem trpělivý a nikdy si nestěžoval na nic, co mi Bůh ve své lásce připravuje. Musíme dosáhnout Ráje moji drazí bratři a sestry! Trpělivostí musíme získat své duše!«

* * *

S posledními slovy se knězův hlas zlomil dojetím...

(*) Zprávy z nebes [v řečtině], vyd. Monastýr Bohorodičky Varnakovské, Dorida 2005, s. 81-82.

Síla víry, sv. Tajiny Církve a modlitba

Démonická podstata patologické lásky*

„To já jsem je zabila...“

Před mnoha lety žila žena, která chovála k svému jedinému synu patologickou lásku.

Když její syn vyrostl, dostalo se mu vynikajícího vzdělání a stal se vyhledávaným učitelem. **V**

práci se seznámil s atraktivní kolegyní a oženil se s ní. Avšak během prvního roku manželství jeho žena zemřela.

O dva roky později se syn znovu oženil. **Ale** také jeho druhá žena zemřela, a to v osmém měsíci těhotenství na nějakou zvláštní chorobu. **Syn** byl s rozumem v koncích, neboť v městečku kde žili, nebylo v té době možné provést pitvu, aby se zjistila příčina smrti.

Za tři nebo čtyři roky později se tento mladý muž oženil potřetí. **Jeho** žena, kromě toho, že měla křesťanskou výchovu, byla také velmi inteligentní a všímavá. **Velmi** rychle zpozorovala, jakou averzi a nenávist k ní chová manželova matka. **Přesto** však s ní žili v jedné domácnosti, neboť synův otec před mnoha lety zemřel a matka zůstala sama.

Mladá žena se tedy začala za svoji tchýni každý večer dvě nebo i tři hodiny modlit. **Doufala**, že dobrý Bůh

osvítí manželovu matku a dovede ji k pokání. **• K** jejímu údivu ale vždy, když dokončila modlitby, udělalo se jí velmi zle a musela zvracet.

Jedno letní odpoledne si matka šla po obědě lehnout.

Snacha, která šla zrovna kolem, si všimla, že je odkrytá, tak šla k ní, aby ji láskyplně zakryla. **• Jakmile** se však přiblížila blíž, uslyšela svoji tchýni mluvit ze spaní a slova, která zaslechla s ní otráslly a naplnily ji děsem.

Nicméně pokračovala v modlitbách, ale vždy se stejným výsledkem; po dokončení modlitby pokaždé zvracela.

Neuběhlo mnoho času a matka přišla zcela o rozum. **• Než** ji odvezli do psychiatrické léčebny, zavolal k ní syn kněze, aby nad ní přečetl modlitbu.

V ten moment začala ve své nepřítomnosti mluvit: **„To já jsem zabila ty dvě ženské, Helenu a Evdokii, protože mi ukradli synáčka! Ale ta třetí neumřela! Neumřela! Neumřela!“**

A to opakovala pořád dokola.

A tak se kněz, syn a snacha s hrůzou dozvěděli tu krutou pravdu, proč každý večer zvracela: **Synova matka otrávil jeho předchozí dvě manželky.**

Silná víra třetí manželky ovšem spojená spolu s přijímáním spásitelných sv. Tajin Církve a intenzivními modlitbami, eliminovaly nenávistné počínání nešťastné ženy, která následně v hrozném duševním stavu zemřela na psychiatrické klinice v Soluni.

(*) **Protopresbyter Stefanos K. Anagnostopoulos**, *Tais kata prothesin kletois*, II. vydání, Pireus 2013, s. 123-124.

Dvě vdané ženy žijících ve světě
překonaly v ctnostech svatého Makaria Velikého

Bůh uděluje Svého Ducha a slitování těm, kdo mají dobrou vůli*

Jednou, když se ve své kélii sv. Makarios Veliký modlil, uslyšel hlas z nebe, který mu pravil:

„Makarie, musíš vědět o tom, že i přes tvé modlitby a askezi **jsi ještě nedosáhl míru ctností, ke které vystoupaly dvě ženy žijící v tom a v tom městě.**“

Ráno starc vstal, vzal si dřevěnou hůl a vyrazil na cestu do onoho města. Když dorazil na místo, pozeptal se, kde ony dvě ženy bydlí a jakmile dorazil k jejich domu, zaklepal na dveře.

Jedna z žen mu přišla otevřít a s vlídným úsměvem ho pozvala ho dovnitř.

Jakmile se starc usadil k odpočinku, dorazila i druhá žena. Pokynul jim, aby si sedly blíže něho a řekl:

„Podstoupil jsem dlouhou a únavnou cestu z pouště až sem a tak vás prosím, abyste mi prozradily, **v čem spočívá váš duchovní zápas a jaké ctnosti se snažíte dosáhnout.**“

Obě ženy s naprostou jednoduchostí a upřímností řekly:

„Věř nám svatý starče, jsme manželky našich drahých mužů a sdílíme s nimi manželskou postel, jaké ctnosti bys od nás chtěl čekat?“

Starc se před nimi poklonil a znovu je požádal, aby mu pověděly o svých ctnostech.

Když však viděly jeho mimořádnou trpělivost, řekly mu:

„Je nám cizí tento svět a přesto se tak stalo, že jsme se vdaly, a to za dva muže, kteří jsou si bratry. • **Od té doby, co s nimi žijeme v jednom domě,**

jsme se mezi sebou ani jednou nepohádali a neřekli si hrubého slova. Všechny ty roky žijeme spolu v lásce a harmonii. • Jednou jsme pojaly takový zvláštní úmysl, že bychom vstoupily do monastýru. Prosily jsme naše muže, dělaly jsme všechno, abychom je přesvědčily, aby nás propustili. Oni ale nechtěli. • **A když jsme tedy nemohly uskutečnit naši touhu, přísahaly jsme Bohu, že nikdy z našich úst nevyjde světské, marné slovo.**“

Když si toto vyslechl, řekl starc Makarios s podivem:

„Vskutku, **nezáleží na tom, zda člověk žije v panenství, či v manželství, zda li je mnichem, či laikem. Jediné co Bůh žádá od člověka, aby mu mohl darovat Svého Ducha a slitování, je mít dobrou vůli.**“

Poté, co od těchto ctnostných žen dostal starc velké poučení, vrátil se zpět do své kělie a vzdal Bohu chválu.

(*) P.B. Paschou, *Ženy a poušť, Malý jerondikon*, [v řečtině], vyd. Akritas, Athény 2007, s. 18-19.

Význam a užitek – symbolismus a život

Jako pravoslavní křesťané používáme v našem každodenním zbožném životě mnoho různých předmětů, jako jsou svíčky, kadidlo, olejové lampy, prosfory, antidor, kříž, ikony. Nebo se účastníme církevních Tajin a také obřadů, jako je třeba žehnání chlebů či bohoslužby za zesnulé.

Přestože tyto všechny předměty a postupy užíváme, často vůbec neznáme jejich význam a správný způsob užívání.

Čisté svíce *

Symbolismus

Čisté, měkké voskové svíce symbolizují „tvárnost“ našich duší. • Tak, jako se vosk při hoření potichoučku spotřebovává a vydává světlo, tak i my skrze Milost Boží máme sami sebe do posledního dechu „spotřebovat“ při obětování se našim bližním. • Měli bychom osvěcovat ostatní a různě jim prospívat a to tiše a potají, bez chvástání se a jen pro lásku Kristovu.

Svíčky, které leží u vchodu do chrámu, symbolizují naše „mrtvé já“. • Když je zapalujeme a stavíme do stojanu jako symbol vzkříšeného Krista, vyznáváme tím i my naše vzkříšení. • Zatímco jsme byli duchovně mrtvi, Kristus nás vzkřísil a stali jsme se tak světlem Kristovým:

„Také i nás, když jsme mrtvi byli v hříších, obživil nás spolu s Kristem“ (Efezským 2,5).

Použitím svící při pohřbech a zádušních bohoslužbách, umístováním svící na nádoby s *kolyvou*, vyznáváme víru ve vzkříšení z mrtvých.

S čistými voskovými svícemi, které držíme v našich dlaních při Pasše, vyznáváme naše vlastní vzkříšení v Kristu. • Nevěřící, ateisté a nekající nemají z tohoto druhu vyznání žádný užitek, neboť jsou duchovně mrtvi.

Zapálením svíce při Tajině Křtu vyznáváme duchovní vzkříšení pokřtěné osoby, která byla pohřbena s Kristem ve křtitelnici a byla s Ním poté vzkříšena.

Zapálením svíce při obřadu sv. Tajiny manželství vyznáváme, že tak jako čisté svíce vydávají světlo, tak i my, Milostí Boží, budeme sloužit jako osvěcující příklad našim dětem a nikdy nezahlásíme svatost manželství.

Čisté voskové nebo parafínové svíce?

Bůh po nás žádá, abychom mu obětovali to nejčistší. • Proto by svíce měly být vyrobeny z čistého včelího vosku. • Bohužel se komercializace všeho dotkla i výroby svíček. • Učiňme vše proto, abychom doma používali jen čistý včelí vosk. • Stejně tak kněz musí dohlédnout na to, aby v kostele a zvláště v oltáři byly jen svíce z čistého včelího vosku.

Přináší zapalování mnoha svící lepší výsledek?

Zvyk zapalovat mnoho svící ukazuje na špatné pochopení a často způsobuje problémy. • Zcela dostačuje zapálit jednu, či dvě svíce, za živé a za zesnulé. • Jestliže je zapalujeme se zbožností, můžeme přitom říci tuto modlitbu: „Ach Kriste, ty jsi Světlo světa. Pomoz mi také v mém životě, abych se rozdál a rozpustil láskou pro mé bližní a svítil jako prosté světlo této svíčky.“

této svíčky.“

Anebo ještě jednodušeji:

„Ó Pane, osviť všechny mé bratry a sestry a rodinu a odpusť duším našich zesnulých bratrů.“

Budme pozorní v našich životech, neboť ani velké množství svící nás nespasí, pakliže nebudeme žít v pokoře, pokání, ve víře a s přijímáním sv. Tajin Kristových.

(*) Presbyter Georgios A. Kalpoyzos, Příručka pravoslavného liturgického života (Samozřejmá, aletaknezná má témata) [v řečtině], Athény 2008, vyd. Photodotes, s. 8-10.

